

„Universul este ciclic, omul, la fel; doar Dumnezeu ne vrea exponențiali”.

Nicolae VASILE

Nicolae VASILE

De la el am înțeles infinitul!...

Marcel ROȘCULEȚ a fost primul profesor universitar pe care l-am cunoscut în viața mea! La Facultatea de Electrotehnică, prima facultate a Politehnicii din București, în numerotarea care încă se păstrează de pe vremea lui Nicolae VASILESCU-KARPEN, primul și cel mai longeviv rector al acesteia, cursul de analiză matematică, din anul I, semestrul I, era predat de profesorul Roșculeț, șeful catedrei și cel mai faimos personaj al matematicienilor politehniști din acea vreme.

S-a nimerit ca orarul să prevadă ca noi, bobocii, speriați de renumele acestuia, de care auzisem din folclorul studențesc, să dăm piept cu magister-ul chiar din prima zi. Ne-am convins repede că în spatele imaginii de om dur, se afla un suflet mare, înțelegător, care cuprindea tot diapazonul posibil al trăirilor omenești. Probabil, de aceea era desemnat îndrumătorul anului I, adică un fel de diriginte al bobocilor. Își făcea bine rolul, îmi amintesc cum ne-a susținut într-o dispută pornită de la abuzurile unui profesor de desen care făcea din scrierea standardizată un cap de lume și care chinase generații întregi cu exagerările sale.

Marele profesor avea un mod foarte direct de a se exprima, însoțit de mult umor care cred că i-a și adus necazuri în viață. Avea obiceiul să facă și probleme în timpul cursului, scoțând studenții la tablă. Care avea ghinionul, evident, devenea extrem de emoționat, atât de dificultatea subiectelor, dar, mai ales, de comentariile acide ale profesorului, în caz de nereușită.

Pe unul care, de emoție nu reușea nici măcar să deschidă gura, l-a făcut înapoiat, întrebându-l dacă mai există cazuri în familie, tatăl acestuia fiind ministru. Unei colege, care nu prea le știa, i-a prezis că va ajunge general în facultate pentru că, începând cu generația noastră, fetele făceau armată în primii trei ani, în paralel cu studiile, remarcă profesorului venind după ce studenta afirmase că, deocamdată, era soldat dar va primi în fiecare an câte o nouă gradăție militară.

Până la sfârșitul a două semestre și trecerea a două examene, am devenit cei mai buni prieteni și a rămas un reper al amintirilor noastre din perioada studenției.

Dar acest profesor a însemnat pentru istorie mult mai mult decât știam noi atunci! De la el am înțeles infinitul, în sensul lui matematic. Nu știam atunci că era și poet!... Probabil, nu întâmplător, pe coperta primului său volum de versuri, ET IN ARCADIA EGO, apărut, nu știu de ce în Chile, în anul 1988, este imprimată o săgeată, urmată de semnul matematic al infinitului.

În poezia *Finitul, infinitul* spune: „Finitul mă deprimă, / .../ Tot ce este 1, 2, 3, îmi suprimă / Avântul! / Ca o faptă neterminată / Cuvântul / Să aibă infinite nuanțe, / Gândul / Să pătrundă în coltoane ascunse.”

În volumul *ARS LONGA VITA BREVIS*, apărut în anul 1993, la Editura EXCELSIOR, într-o topică ce amintește de Divina Comedia a lui Dante, cu strofe din trei versuri și rimă încrucișată între strofele vecine, făcând o paralelă între tehnică și poezie, autorul spune: „O, Technia, modelu-i prea terestru, / Ca să se-nalțe la select Olimp, / Din maldărul de țevi în acțiune, / Ce în rugină-i transformat de timp”.

Volumul beneficiază, pe coperta 4, de un comentariu laudativ al lui Șerban CIOCULESCU. Volumul O-VIDIUS, publicat de Editura RAMIDA în anul 1993, prin poemul Alexandru cel Mare (Banchetul), autorul reia modul de exprimare al lui Platon și Kierkegaard, în formă poetică, tot în topică danteană, aplicat marelui împărat antic: „Marea victorie s-o celebrezi! / Iar multa pradă, -al forței drept, / Ce corecta un pic trecut de chin, / Să fie dăruită înțelept”.

Pasiunea pentru Dante, care se vede în modalitatea de a scrie, este exprimată direct, în volumul ALMA MATER, publicat în Editura RAMIDA în anul 1993. În poemul *Dante*, spune: „Plecăm din pântecul măicuții, / Cu nostalgia unui paradis, / Pe drum, uităm de sensul potecuții, / Și îl schimbăm spre viitor de vis”. Volumul se bucură de aprecierea lui Alexandru PIRU într-un comentariu de pe coperta 4.

În volumul CLOȘCA CU PUII DE AUR, publicat la Editura RAMIDA în anul 1994, autorul, într-un vizibil spirit național, aduce în discuție darurile naturale și spirituale ale nației române. Sunt prezente și două poeme dedicate celui care a fost prima victimă a unei campanii negative de imagine, evident din motive politice, folosindu-se invenția epocală a secolului al cincisprezecelea, tiparul. Este vorba de Vlad ȚEPEȘ, despre care scrie: „În strămtul spațiu-n care locuiau, / Vlad se-nvrătea, un tigru-n cușcă, / Prea multe fapte i se ascundeau / Și bănuiele cumplite gându-i mușcă.”

În anul 1994 poetul publică tot la Editura RAMIDA un volum de poeme în formă fixă, o colecție de sonete, cu denumirea COGITO... În sonetul *Divinul*, autorul concludă: „Oricât de sus te-nalți, de viață ești legat, / Oricât de mult pătrunzi în tine, ai suspinul: / Stăpân și blând, pe toate le-nvăluie Divinul.”

În volumul ET IN ARCADIA EGO, apărut în regia autorului în anul 1995, o colecție diversificată care întregeste personalitatea sa poetică, acesta face mai multe dedicații diverselor personalități care să dănuie timpului. Ca o mărturie de credință, făcută cu instrumentele marelui sculptor gorjean, în poezia *Asemeni lui Brâncuși*, poetul declară: „Am luat un bloc de marmură / Și am început să-l cioplesc, / .../ Până-am simțit că vine / De la piatră la mine, / Ca de la frate la frate, / Un fior de eternitate.”

Pământeanul Marcel ROȘCULEȚ povestea, printre ultimele remarci de la cursul său de matematică, într-o pauză, după umplerea de mai multe ori a celor 12 table din amfiteatru, când ajunsese plin de praf de cretă pe costumul său impecabil:

„Ce să fac, asta îmi este meseria!... Dacă scriu cu cretă, mă murdăresc de cretă!... Am învățat-o în tramvai de la un zidar care a atins din greșeală o doamnă cu salopeta lui plină de var. La repropul imediat al doamnei, zidarul i-a răspuns prompt: Ce să mă fac cucoană, asta mi-e meseria!”

Aveam să aflăm, mult mai târziu, că meseria lui Marcel ROȘCULEȚ era și eternitatea!...

Noi apariții la Editura AGIR

Coordonatori: Nicolae VASILE și Ioan GANEA-CHRISTU

Ovidiu TUȚUIANU

Nicu DOFTOREANU

TANGOU RUGĂMINTE

Motto:
Am zărit lumină pe pământ
Și m-am născut și eu
Să văd ce mai faceți.
Marin Sorescu

Mai lasă-ne, Doamne, în viață
Doar până mâine dimineață
Să mai putem simți fiorul
Când soarele ne-atinge dorul,
Să mai vedem un răsărit
Ce luminează ce-am iubit!
Mai dă-ne, Doamne, câțiva ani,
Să fim prieteni, nu dușmani
Mai fă-mă, Doamne, să-nțeleg
De ce... din viață mă aleg,
Adesea, doar cu suferința
Care îmi clatină credința!
Și, Doamne, ... dacă mă auzi
Grăbește-te să îmi răspunzi,
Cât sunt bătrân,
Dar nu-nțelept, ...
Deoarece mă tot aștept,
Ca dorul să îmi moară-n piept!

Cornelia Violeta POPESCU

Împreună

Păsările, ziua, pe cer,
Dau aripile cu norii;
Stelele în noapte nu pier,
Horind veșnicia cu sorii.

Ramurile țeș viu păduri
Când se îmbrățișează;
Fluviile toarse din râuri
Către țărături valsează.

Strugurii nasc rotund
Adevăr înmii în sfere;
Fagurii adună fecund
Aurul dulce din miere.

Flăcări în cer șerpuiesc,
Fungeii-i pun pe fugă,
Imnuri Luminii-mpletesc,
Nălțând Domnului o rugă.

Oamenii toți se sting;
Prin cruci, brațele-și unesc;
Și îngerii aripile-și ating
Printr-un gest omenesc!

Constantin-Nicolae GAVRILESCU

IN MEMORIAM: Radu CĂRNECI

O nouă pierdere pentru literatura românească. Poetul și traducătorul Radu CĂRNECI a murit pe 5 decembrie 2017, la vârsta de 89 de ani.

De profesie inginer silvic, a fost considerat unul dintre cei mai profunzi scriitori de poezie de dragoste românească.

Ultima dată când l-am întâlnit pe Radu CĂRNECI, a fost în data de 20 noiembrie 2017 la Cercul Literar ing al AGIR (foto, stg.) Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Cristian MARINESCU

Când țara eroii și-i plânge

Când țara eroii și-i plânge
Cu lacrimi cuprinse-n mister,
Se-adună întineric și ninge,
Orașul rămâne stingher!

Copiii-și salută părinții,
Părinții îi plâng pe bunici,
E timpul să vină și sfinții
Să fac-o minune aici!

Topindu-se-n propriile replici
Poetii, cu greu, au sosit
Și preoții se roagă-n biserici
Pentru cei ce s-au spovedit!

Ovidiu TUȚUIANU

Aniversări ale Fundației literar-istorice „STOIKA”

În ziua de 2 martie 2018, Fundația literar-istorică „STOIKA” în parteneriat cu Centrul Cultural „Palatele brâncovenești” a organizat la Palatul Mogoșoaia un bogat program cultural artistic. Evenimentul s-a desfășurat sub genericul „Cultură și creație artistică în anul Marii Uniri”. A fost și prilejul ca Fundația „STOIKA” să serbeze 5 ani de existență și 3 ani de apariția revistei sale „Independența română”. Cu această ocazie, am dedicat următoarele urări președintelui fundației, dl. Florian Laurențiu STOICA, cu care Cercul Scriitorilor Ingineri al AGIR are o lungă și eficientă colaborare:

Un cincinal serbăm noi azi la „STOIKA”,
Fundație de suflet și succes.
Chiar de-i zăpadă, noi umblăm cu „troica”:
Istorie, cultură și progres!

Sosiți cu drag la Mogoșoaia,
Vom răsfoi cu grijă foaia,
Trei ani trecut-au la o „zână”:
„Independența cea română”.
Mulți ani să fim noi împreună!

